

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓๔/๒๕๖๙

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๒๕/๒๕๖๙

วันที่ ๑๑ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๙

ระหว่าง { นางสาวยุวพัชณ์ ตั้งประดิษฐ์ ผู้ร้อง
สถาบันราชประชาสมาสัย ที่ ๑
กรมควบคุมโรค ที่ ๒
กระทรวงสาธารณสุข ที่ ๓ ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นางสาวยุวพัชณ์ ตั้งประดิษฐ์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า นางสาวยุวพัชณ์ ตั้งประดิษฐ์ (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่า ผู้ร้องรับราชการตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการ สังกัดสถาบันราชประชาสมาสัย (ผู้ถูกร้องที่ ๑) และกรมควบคุมโรค (ผู้ถูกร้องที่ ๒) มีใบอนุญาตพยาบาลวิชาชีพผู้ปฏิบัติการพยาบาล ชั้นสูงจากสภาการพยาบาล ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการประเมินผลการปฏิบัติราชการ รอบที่ ๒ (๑ เมษายน ๒๕๖๕ ถึง ๓๐ กันยายน ๒๕๖๕) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ปราบกฏผลการประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติราชการ (สมรรถนะ) ประเด็นการสั่งสมความเชี่ยวชาญ ในงานอาชีพว่า “มีการศึกษาหาความรู้ทางทฤษฎี แต่ไม่สามารถปฏิบัติงานในสายอาชีพตนเองได้ เช่น ไม่สามารถฉีดยาได้” ผู้ร้องเห็นว่าเป็นข้อความอันเป็นความเท็จ เนื่องจากผู้ร้องไม่ได้รับมอบหมาย

ให้มีหน้าที่ฉีดยาผู้ป่วย และยืนยันว่าตนมีความสามารถในการฉีดยาและไม่เคยปฏิเสธการฉีดยาผู้ป่วย หากได้รับมอบหมายหรือการร้องขอที่จำเป็นหรือกรณีเร่งด่วนตามภววิสัยของผู้ป่วย การประเมินดังกล่าว ต่ำกว่ามาตรฐานวิชาชีพของสภาการพยาบาล เป็นผลให้คะแนนรวมของการประเมินต่ำกว่าความเป็นจริง และกระทบสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียง และครอบครัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒ และเสรีภาพในการประกอบอาชีพพยาบาลทั้งในการปฏิบัติราชการและการประกอบวิชาชีพอิสระของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๐ ทำให้ผู้ร้องไม่ได้รับความเป็นธรรมจึงปฏิเสธไม่ยอมรับผลการประเมินดังกล่าว โดยมีบันทึกข้อความคัดค้านไปยังผู้ถูกร้องที่ ๑ และผู้ถูกร้องที่ ๒ แต่ผู้ถูกร้องทั้งสองเห็นด้วยกับการประเมินโดยไม่มีการทบทวน และมีหนังสือร้องขอความเป็นธรรมตามลำดับชั้นไปยังกระทรวงสาธารณสุข (ผู้ถูกร้องที่ ๓) แต่ไม่ได้รับการพิจารณา ต่อมาผู้ร้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลาง ศาลปกครองกลาง มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลปกครองสูงสุด มีคำสั่งที่ ๑๐๖๓/๒๕๖๘ เห็นฟ้องด้วยกับเหตุผลและมีคำสั่งยื่นตามศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งให้ผู้ร้องทราบ ว่า เรื่องร้องเรียน อยู่ระหว่างการแสวงหาข้อเท็จจริง เนื่องจากผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญภายใน ระยะเวลาหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำร้องทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญได้

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ เพิกถอน การประเมินผลการปฏิบัติราชการรายผู้ร้อง รอบที่ ๒ (๑ เมษายน ๒๕๖๕ ถึง ๓๐ กันยายน ๒๕๖๕) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ เนื่องจากเป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๔๐

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับ

ความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสองมาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่าเป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมีใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบผู้ร้องกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกร้องทั้งสามเห็นด้วยกับการประเมินผลการปฏิบัติราชการโดยผู้บังคับบัญชาของผู้ร้อง ไม่มีการทบทวนและให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ร้อง ทำให้ผู้ร้องได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ เป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๔๐ ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญภายในระยะเวลาที่กำหนด ทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบปรากฏว่า เป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำสั่งถึงที่สุดแล้วไม่ว่าจะได้พิพากษาเนือหาคดีหรือไม่ก็ล้วนเป็นกระบวนการพิจารณาคดีของศาลอื่น ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖

- ๕ -

วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าว
ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๓๔/๒๕๖๙)

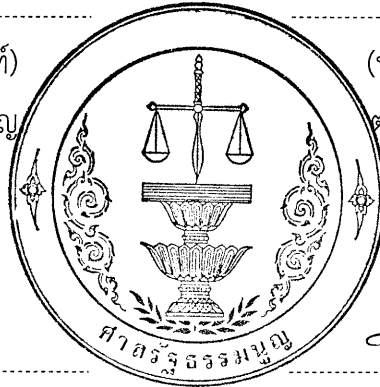
(นายอุดม สิทธีวีระธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุพห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รัฐอมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสรารุช ทรงศิริไล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ